

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Ref. 53 PŽ-3530/2017-2

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
S P L I T

IZ RUŽICE

Prislo poštom

25 -07- 2017

Predano za poštu običnog prop. list. 20
POŠTA R
Broj prijema R
Telefonski R

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Šabarić Zovko, predsjednice vijeća, Ružice Omazić, sutkinje izvjestiteljice i Nevenke Marković, članice vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom CHEMO - SPLIT, d.o.o., u stečaju, OIB 91677979891, Prisoje, Dicmo, odlučujući o žalbi BERISLAVA BUŠELIĆA, Mravinice, A. Starčevića 21, protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-21/2006 od 16. svibnja 2017., u sjednici vijeća održanoj 19. srpnja 2017.

riješio je

Odbija se žalba BERISLAVA BUŠELIĆA kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-21/2006 od 16. svibnja 2017.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-21/2006 od 16. svibnja 2017. naloženo je razriješenom stečajnom upravitelju BERISLAVU BUŠELIĆU da vrati iznos od 169.593,64 kn koji mu je isplaćen na ime nagrade za rad u predmetnom stečajnom postupku (85.817,04 kn neto uvećano za pripadajuće doprinose, poreze i prireze), u roku od 8 dana u korist računa stečajnog dužnika.

Tako je prvostupanjski sud odlučio na temelju odredbe članka 91. stavak 6. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15) u svezi sa stavkom 2. toga članka.

Protiv navedenog rješenja Berislav Bušelić je pravodobno izjavio žalbu zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U bitnom navodi da je pobijano rješenje neosnovano jer u istom nije naveden niti jedan razlog naveden u odredbi članka 91. stavak 6. SZ-a, pa da stoga nije jasno temeljem čega je sud rješenje donio. Tvrdi da ukoliko prvostupanjski sud smatra da je isplatom troška i manjeg dijela nagrade stečajnom upravitelju za rad u razdoblju od 17. svibnja 2006. do 31. prosinca 2016., stečajnom dužniku nastala šteta, da se zahtjev za naknadu štete može ostvariti temeljem drugih odredbi SZ-a u posebnom postupku. Nadalje, tvrdi da nije točno da je žalitelju isplaćena nagrada za rad jer su

u tom iznosu sadržani troškovi. Ističe da je za naknadu troškova i isplatu akontacije nagrade za rad imao suglasnost stečajnog suca pok. Ive Basića te da je knjigovodstvo uredno vodilo sve financijske transakcije i o svemu su obavještavani vjerovnici stečajnog dužnika i sud. Navodi da je prvostupanjski sud neosnovano donio pobijano rješenje umjesto da je priznao stečajnom upravitelju, ako ništa drugo, onda troškove koje je imao tijekom 11 godina obnašanja dužnosti. Nadalje, tvrdi da je od dana kada je imenovan za stečajnog upravitelja do dana kada je razriješen od te dužnosti savjesno i odgovorno obnašao dužnost te je naveo koje je radnje poduzeo oko imovine stečajnog dužnika i razloge zašto te radnje još nisu okončane. Smatra netočnim navod prvostupanjskog suda da nije poduzeo radnje u svrhu naplate potraživanja stečajnog dužnika ističući da je stečajni upravitelj ovlašten procijeniti kojim pravnim radnjama će uspjeti nešto unovčiti, a kojim pravnim radnjama će stečajnog dužnika samo izložiti troškovima. Tvrdi da je odmah po otvaranju stečajnog postupka poduzeo radnje i mjere za naplatu tražbina koje je bilo moguće realizirati, a za preostale tražbine, za koje je smatrao da se tužbom ne bi realizirale, nije htio izlagati stečajnog dužnika nepotrebnim troškovima, a pritom se pozvao na svoje očitovanje na nalaz i mišljenje vještaka Jere Brkana, koje je dostavio uz žalbu. Predlaže ovom drugostupanjskom sudu ukinuti pobijano rješenje.

Žalba nije osnovana.

Pobijano rješenje ispitano je na temelju odredaba članka 365. stavak 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 57/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u vezi s člankom 10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15; dalje: SZ) u granicama žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe članka 354. stavak 2. točka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je Berislav Bušelić imenovan za stečajnog upravitelja rješenjem prvostupanjskog suda od 17. svibnja 2006. te je razriješen od te dužnosti rješenjem od 29. ožujka 2017., nakon što je prvostupanjski sud utvrdio da svoju dužnost nije obavljao savjesno i uspješno, odnosno na način kako je to propisano odredbom članka 89. SZ-a. Prvostupanjski sud navodi da je radi ocijene rada stečajnog upravitelja, u razdoblju obnašanja njegove dužnosti, provedeno vještačenja financijsko-materijalnog poslovanja stečajnog dužnika te da je iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka Jere Brkana utvrđeno, u bitnom, da razriješeni stečajni upravitelj nije poduzeo nikakve pravne radnje radi naplate potraživanja stečajnog dužnika nastalih nakon otvaranja stečajnog postupka, kao niti radnje kojim bi barem pokušao naplatiti potraživanja stečajnog dužnika prema trećim osobama nastala prije otvaranja stečajnog postupka, a zbog čega je došlo do zastare dijela potraživanja. Zatim je utvrdio da je stečajni upravitelj za vrijeme obnašanja dužnosti isplatio sebi nagradu za rad u iznosu od 85.817,04 kune neto, odnosno 169.593,64 kune bruto, bez potrebnog odobrenja suda. Prvostupanjski sud nije prihvatio navode Berislava Bušelića kojim se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka te je zaključio da neovisno o tome radi li se o isplati troškova, ili nagrade, ili jednog i drugog, da to nije odlučno u procjeni postupanja stečajnog upravitelja, jer prvostupanjski sud drži da je stečajni upravitelj svojim postupanjem-isplatom u svoju korist, a na teret stečajnog dužnika, bez izričitog odobrenja od strane ovog suda u smislu odredbe članka 94. stavak 2. i 3. SZ-a, postupio protivno svojim zakonskim dužnostima, pa je radi toga i svega navedenog naložio razriješenom stečajnom upravitelju vratiti isplaćeni mu iznos.

Iz obrazloženja pravomoćnog rješenja prvostupanjskog suda od 29. ožujka 2017. (list 360. do 364. spisa) proizlazi da je žalitelj razriješen dužnosti stečajnog upravitelja iz razloga jer svoju dužnost nije obavljao savjesno i uspješno, odnosno da su postojali važni razlozi za njegovo razrješenje (članak 91. stavak 2. SZ-a) te je detaljno obrazloženo o kojim se točno razlozima radi.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je prvostupanjski sud utvrdio da Berislav Bušelić nije obnašao svoju dužnost stečajnog upravitelja u skladu s dužnostima propisanim odredbom članka 89. SZ-a, a prvenstveno stoga što nije poduzeo nikakve radnje radi naplate potraživanja stečajnog dužnika, zbog čega je nastupila zastara dijela tražbine te jer je isplaćivao sebi naknadu i nagradu za rad bez prethodnog odobrenja u smislu članka 94. stavak 2. i 3. SZ-a, a što je ocijenjeno nesavjesnim poslovanjem i opravdanim razlogom za donošenje odluke u skladu s odredbom članka 91. stavak 6. SZ-a.

Odredbom članka 91. stavak 6. SZ-a propisano je da sud može razriješenom stečajnom upravitelju rješenjem naložiti vraćanje onog što je tijekom postupka primio, osobito ako odbije ispuniti nalog suda u svezi s predajom dužnosti, ako odbije ili nepotrebno odgađa predaju dokumentacije ili ako ne postupi prema nalogu suda za dostavu izvješća o određenim pitanjima.

U pravu je žalitelj da se u obrazloženju pobijanog rješenja ne navodi niti jedan razlog taksativno naveden u stavku 6. članka 91. SZ-a. Međutim, iz sadržaja citirane odredbe proizlazi da su to samo nekih od razloga, pa se odluka o vraćanju onog što je isplaćeno razriješenom stečajnom upravitelju može donijeti i iz drugih opravdanih razloga.

Iz pobijanog rješenja proizlazi da je razlog za primjenu stavka 6. članka 91. SZ-a taj što je sud iz nalaza i mišljenja vještaka utvrdio da stečajni upravitelj nije postupao savjesno i uredno u obnašanju svoje dužnosti pa nije u pravu žalitelj da se iz rješenja na može zaključiti temeljem čega je doneseno.

Neosnovana je tvrdnje tuženika da je netočan navod prvostupanjskog suda da nije poduzeo potrebne radnje radi naplate potraživanja stečajnog dužnika nastalih do otvaranja stečajnog postupka i onih nastalih tijekom postupka. Naime, žalitelj nije razriješen zbog toga što još nisu dovršeni postupci i njegove poduzete radnje radi unovčenja imovine stečajnog dužnika (na koje se pozvao u žalbi), nego s obzirom na to da se nije brinuo o ostvarenju dijela tražbina i prava koja ulaze u stečajnu masu i nije tražbine pokušao naplatiti s pažnjom dobrog gospodara, a zbog čega je nastupila zastare dijela potraživanja. Žalitelj u žalbi, a niti u očitovanju na nalaz i mišljenje vještaka na koje se poziva, nije naveo činjenice niti priložio dokaze iz kojih bi proizlazilo da zastara potraživanja (kako je to utvrdio sudski vještak) nije nastupila ili da je poduzeo potrebne radnje radi naplate tog dijela potraživanja.

Prema odredbi članka 94. stavak 1. SZ-a stečajni upravitelj ima pravo na nagradu za svoj rad i naknadu stvarnih troškova. Prema stavku drugom toga članka, nagradu stečajnom upravitelju određuje rješenjem sud prema uredbi kojom Vlada Republike Hrvatske utvrđuje kriterije i način obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima, a prema stavku 3. naknadu troškova rješenjem određuje sud na temelju pisanog, obrazloženog i dokumentiranog izvješća stečajnoga upravitelja. Valja napomenuti da je i odredbom članka 29. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06 i 116/10)

koji je bi na snazi u vrijeme kada je žalitelj imnovan za stečajnog upravitelja, na isti način bila propisana nagrada za rad i naknada troškova stečajnog upravitelja.

Žalitelj ne osporava da tijekom obnašanja njegove dužnosti nije postupao u skladu sa stavkom 3. članka 29. SZ-a te da nije donesena niti jedna odlika suda kojom bi bio odobren isplaćeni mu trošak i naknada. Stoga je pravilno zaključio prvostupanjski sud da se i zbog toga radi o nesavjesnom postupanju stečajnog upravitelja, a pravilnost tog zaključka žalbenim navodima nisu dovedeni u sumnju, jer doista nije odlučno da li se radilo o isplati troškova ili nagrade stečajnom upravitelju. Uz to valja istaknuti da je, osim činjenice da odlukom suda nisu odobrene naknade isplaćivane žalitelju, iz pobijanog rješenja i spisa utvrđeno da je, nakon primjedbi žalitelja na nalaz, vještak u dopuni nalaza utvrdio da se cjelokupna isplata odnosila na nagradu za rad stečajnom upravitelju, pa je i stoga neosnovan žalbeni navod da je razriješenom stečajnom upravitelju trebalo priznati barem troškove koje je imao tijekom 11 godina obnašanja dužnosti.

Dakle, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se zbog navedenog radilo o nesavjesnom poslovanju razriješenog stečajnog upravitelja, što je opravdan razlogom za donošenje odluke u smislu odredbe članka 91. stavak 6. SZ-a. Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, prvostupanjski sud je pravilno primijenio materijalno pravo, te nisu uočene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Zato je na temelju odredbe članka 380. stavak 2. ZPP-a u vezi s člankom 10. SZ-a valjalo odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsko rješenje.

U Zagrebu 19. srpnja 2017.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
BRANKA ŠABARIĆ ZOVKO, v.r.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik

BRANKICA CURMAN